

BLOOD AND ASH-SERIE 3

KROON
VAN
GOUDEN
BEENDEREN

JENNIFER L.
ARMENTROUT

Jennifer L. Armentrout

Kroon van gouden beenderen

BLOOD AND ASH-SERIE DEEL 3

Vertaling Jeannet Dekker

Z&K

UITGEVERIJ ZOMER & KEUNING

ISBN 9789020543933

ISBN e-book 9789020543940

NUR 334/340

Copyright Nederlandse vertaling © 2022 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2021 Jennifer L. Armentrout

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *The Crown of Gilded Bones* door Blue Box Press, een imprint van Evil Eye Concepts, Inc., USA.

Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Mo Literary Services te Amsterdam.

Vertaling Jeannet Dekker

Omslagontwerp Hang Le

Omslagontwerp Nederlandse editie t4design, Liesbeth Thomas

www.zomerenkeuning.nl

www.jenniferlarmentrout.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

‘Laat jullie zwaarden zakken,’ beval koningin Eloana. Haar haar glansde als onyx in het zonlicht toen ze zich op haar ene knie liet zakken. Haar ongeremde emoties, bitter en heet, vloeiden over de vloer van de tempel en golfd en door de Kamers van Nyktos naar me toe. Ik proefde een verdriet en een hulpeloze woede waarvan mijn huid ging tintelen en waardoor dit primitieve... ding diep in me wakker werd geschud. ‘En buig voor... voor de laatste afstammeling van de alleroudsten, bij wie het bloed van de koning der goden door de aderen vloeit. Buig voor jullie nieuwe koningin.’

Het bloed van de koning der goden? Jullie nieuwe koningin? Ik snapte er niets van. Ik begreep niet wat ze zei, en ook niet waarom ze haar kroon had afgezet.

Mijn keel leek te worden dichtgeknepen toen ik naar de man keek die naast de koningin van Atlantië stond. De kroon rustte nog altijd op het goudblonde haar van de koning, maar de beenderen waren wit en uitgebleekt, zo anders dan de glanzende, vergulde kroon die de koningin aan de voeten van het standbeeld van Nyktos had neergelegd. Mijn blik dwaalde over al die vreselijke, geknakte gestalten die over de ooit zo smetteloze witte vloeren verspreid lagen. Dat had ik gedaan, ik had hun bloed vermengd met de regen die uit de hemel was gevallen en in de dunne haarscheurtjes in het marmer was gedrongen. Maar daar wilde ik niet naar kijken, en ook niet naar de anderen. Ik richtte al mijn aandacht op hém.

Hij zat nog altijd op zijn ene knie, met zijn twee zwaarden gekruist voor zijn borst, en keek me tussen die klingen door aan. Zijn vochtige haar, dat in het zonlicht van Atlantië blauwzwart glansde, krulde tegen de gebronsde huid van zijn voorhoofd. Er zaten rode vegen op die hoge, hoekige jukbeenderen, op die trotse kaken en op die lippen die ooit mijn hart in duizend stukken hadden gebroken. Dezelfde lippen die de scherven daarna met de waarheid aan elkaar hadden gelijmd.

Zijn heldere, goudbruine ogen keken me recht aan, en zelfs nu hij voor me gebogen zat, zo roerloos dat ik me afvroeg of hij nog wel ademde, deed hij me nog altijd denken aan de wilde en o zo schitterende grotkat die ik als kind in het paleis van koningin Ileana had gezien.

Hij was heel veel voor me geweest. Een vreemdeling die me in een schemerige kamer mijn eerste zoen had gegeven. Een lijfwacht die had gezworen dat hij zijn leven voor me zou geven. Een vriend die onder de sluier van de Maagd mijn echte ik had gezien, die me een zwaard had gegeven om mezelf te beschermen in plaats van me op te sluiten in een gouden kooi. Een legende gehuld in duisternis en nachtmerries, die plannen had gesmeed om me te verraden. Een prins van een rijk waarvan werd geloofd dat het allang was verdwenen, verwoest door oorlog, die onbeschrijflijke gruwelen had meegemaakt en toch nog wist te zijn wie hij ooit was geweest. Een broer die alles zou doen om zijn familie, zijn volk, te redden. Een man die zijn ziel voor me had blootgelegd en zijn hart voor me had geopend. Alleen voor mij.

Mijn eerste.

Mijn lijfwacht.

Mijn vriend.

Mijn verrader.

Mijn partner.

Mijn echtgenoot.

Mijn hartsverwant.

Mijn alles.

Casteel Da'Neer zat voor me gebogen en keek naar me op alsof er in het hele rijk niemand anders bestond. Ik hoefde me niet langer te concentreren om te weten wat hij voelde. Hij was een open boek. Zijn gevoelens waren een caleidoscoop van voortdurende veranderende smaken: koel en scherp, zwaar en kruidig, en zoet als aardbeien die in chocolade waren gedoopt. Hij deed die ferme, onbuigzame en ook onvoorstelbaar tedere lippen net ver genoeg open om me een heel klein stukje van zijn vlijmscherpe hoektanden te laten zien.

‘Mijn koningin,’ zei hij ademloos, en die twee rokerige woorden waren een balsem voor mijn huid. Zijn zangerige stem kalmeerde dat oeroude stukje in me, dat deel dat de angst en woede van iedereen wilde overnemen, wilde veranderen en hen er opnieuw mee wilde be-

stoken, zodat ze echt iets te vrezen hadden, zodat nog meer gebroken lijven de vloer zouden bedekken. Zijn ene mondhoek krulde om en in zijn rechterwang verscheen een kuiltje.

Ik werd duizelig van opluchting, ik rilde over mijn hele lijf, toen ik dat stomme – en schattige – kuiltje zag. Ik vreesde dat hij bang zou worden als hij zag wat ik had gedaan, en dat kon ik hem niet kwaalijk nemen. Daar zou iedereen bang van worden, alleen Casteel niet. Door de hitte die zijn ogen de kleur van warme honing gaf, wist ik dat angst wel het laatste was wat er door hem heen ging. Dat was een tikje verontrustend, maar hij was immers de Duistere, of hij nu zo wilde worden genoemd of niet.

Zodra de eerste schok was afgezakt en er iets van de spanning uit mijn kloppende bloed was verdwenen, voelde ik de pijn. In mijn schouder en aan de zijkant van mijn hoofd. De linkerkant van mijn gezicht voelde opgezwollen, maar dat had niets te maken met de oude littekens die daar zaten. Er klopte een doffe pijn in mijn armen en benen, en de rest van mijn lichaam voelde vreemd aan, alsof mijn knieën mijn gewicht niet lang meer konden houden. Ik zwaaide in het warme, zilte briesje heen en weer...

Casteel stond op met een snelheid die me niet meer had moeten verbazen, maar toch was dat zo. Binnen een tel stond hij vlak voor me. En toen gebeurde er van alles tegelijk.

Ook de mannen en vrouwen die achter Casteels ouders stonden kwamen in beweging. Ze droegen net zulke witte tunieken en wijde broeken als de mensen op de vloer. De gouden armbanden rond hun bovenarmen fonkelden in het licht toen ze hun zwaarden hieven en dichter naar Casteels ouders toe stapten om hen te beschermen. Een paar van hen reikten naar de kruisbogen op hun rug. Ze moesten een soort lijfwachten zijn.

Er klonk een waarschuwend grom, afkomstig van een van de grootste wulven die ik ooit had gezien. Het was de vader van Kieran en Vonetta, die rechts van me stond. Jasper had in Spessa's End het huwelijk van Casteel en mij gesloten, hij was erbij geweest toen Nyktos zijn goedkeuring had gegeven door heel even de dag in nacht te veranderen. Nu trok de staalgrijze wulf zijn lip op om tanden te laten zien die vlees konden verscheuren en botten konden vermorzelen.

Hij was trouw aan Casteel, maar mijn instinct vertelde me dat hij niet alleen de wachters wilde waarschuwen.

Ook links van me klonk een grom. Vanuit de schaduw van de bloedboom, die binnen een paar tellen torenhoog was verrezen op de plek waar ik mijn bloed had gemorst, sloop een geelbruine wulf naar voren. Hij hield zijn kop gebogen, zijn winters blauwe ogen leken licht te geven. *Kieran*. Hij keek Casteel strak aan. Ik begreep niet waarom hij en Jasper tegen hun prins gromden. Zeker het gedrag van Kieran was verontrustend. Hij was al sinds zijn geboorte met Casteel verbonden en dat betekende dat hij hem diende te gehoorzamen en te beschermen, wat er ook gebeurde. Maar voor Casteel was hij meer dan de helft van een verbond. Ze waren broers, niet dankzij een bloedband, maar dankzij hun vriendschap, en ik wist dat ze van elkaar hielden.

Er was weinig vriendschappelijks en liefdevols aan de manier waarop Kieran nu zijn oren platlegde.

Tot mijn schrik zag ik dat hij door zijn voorpoten zakte en al zijn spieren spande, klaar om... Casteel aan te vallen.

De moed zonk me in de schoenen. Dit was niet juist, dit klopte helemaal niet. 'Nee,' zei ik, met een stem die zo schor was dat ik die amper als de mijne herkende.

Kieran leek me niet te horen. Onder normale omstandigheden had ik nog kunnen denken dat hij me simpelweg negeerde, maar nu voelde alles anders. Hij was anders. Ik had hem nog nooit met zulke heldere ogen gezien, ogen die zo anders waren, niet langer alleen maar blauw. Zijn pupillen glansden zilverwit, omringd door een krans van licht die zich met dunne lijntjes over het blauw verspreidde. Met een ruk draaide ik mijn hoofd om naar Jasper. Zijn ogen waren ook veranderd. Dat vreemde licht had ik eerder gezien, op mijn eigen huid, toen ik Becketts gebroken poten had genezen. En een paar minuten geleden had ik zelf zo'n zilverwit schijnsel uitgestraald.

Ik ving ijszig koude verbazing op van Casteel toen hij naar de wulven keek, gevolgd door... opluchting.

'Jullie wisten het, allemaal,' zei Casteel met een ontzag dat niet werd gedeeld door de degenen achter hem. Emil, de Atlantiër met het kastanjebruine haar, had niet langer die ontspannen lach op zijn gezicht, maar keek ons aan met grote ogen waarin een gezonde dosis angst

te zien was. Hetzelfde gold voor Naill, die normaal gesproken altijd even onbewogen was, zelfs wanneer hij tijdens een gevecht voor een overmacht stond.

Casteel stak langzaam zijn zwaarden terug in hun schede en liet toen zijn lege handen zakken. 'Jullie wisten allemaal dat er iets met haar aan de hand was. Daarom...' Hij viel stil. Zijn kaken verstrakten.

Een paar wachters liepen naar de koning en de koningin toe en vormden een kring om hen heen...

Opeens schoot er een vlag wit bont naar voren. Delano. Hij stopte zijn staart tussen zijn poten, krabde met zijn poot aan het marmer en gooide jankend zijn kop in zijn nek. Het was een onheilspellend, maar ook erg mooi geluid, waarvan alle haartjes op mijn lijf overeind kwamen.

Van ergens uit de verte kwam een antwoord, gejack en geblaf dat steeds luider werd. De bladeren van de hoge, kegelvormige bomen die de tempel scheidde van Saionskreek trilden toen er vanuit de grond onder ons een laag gerommel opsteeg. Vogels met blauwe en gele vleugels stegen op van de takken en waaierden uit langs de hemel.

'Goden nog aan toe.' Emil draaide zich om naar de tempeltrap en reikte naar de zwaarden aan zijn zijden. 'Ze roepen verdomme de hele stad op.'

'Zij is het,' sprak Alastir. Het diepe litteken dat het voorhoofd van de wulf in tweeën leek te klieven viel nog meer op dan gewoonlijk. Hij stond vlak buiten de kring van wachters die Casteels ouders omringden en straalde een en al ongeloof uit.

'Dat is niet waar,' kaatste Casteel terug.

'Jawel.' Koning Valyn keek me aan met hetzelfde gezicht dat Casteel op een dag zou dragen. 'Ze reageren op haar. Daarom zijn de wulven die met ons onderweg waren zonder enige waarschuwing van gedaante veranderd. Ze heeft hen naar zich toe geroepen.'

'Ik... Ik heb helemaal niemand geroepen,' zei ik met krakende stem tegen Casteel.

'Dat weet ik.' Zijn toon verzachtte toen hij me recht aankeek.

'Jawel,' beweerde zijn moeder. 'Je beseft het misschien niet, maar je hebt hen opgeroepen.'

Mijn borst trok pijnlijk samen toen ik haar kant op keek. Ze zag er

precies zo uit als ik me Casteels moeder had voorgesteld. Adembene-
mend mooi. Koninklijk. Machtig. Kalm, zelfs nu ze hier op één knie
zat. Net zo kalm als toen ze na een eerste blik op mij aan haar zoon
had gevraagd wat hij had gedaan, wie hij had meegebracht. Onwil-
lekeurig kromp ik ineem, want ik wist dat die woorden me nog lang
zouden achtervolgen.

Casteels trekken verhardden toen zijn gouden blik over mijn gezicht
ging. ‘Als die idioten achter me even hun zwaarden kunnen neerleggen
in plaats van mijn echtgenote ermee te bedreigen, dan hoeven we niet
langer bang te zijn dat we dadelijk door een hele roedel wulven worden
belaagd,’ zei hij afgemeten. ‘Ze reageren simpelweg op de bedreiging.’

‘Je hebt gelijk,’ gaf zijn vader toe, die zijn vrouw voorzichtig over-
eind hielp. Haar lichtparsing japon was ter hoogte van haar knieën
en bij de zoom doordrenkt met bloed. ‘Maar je moet je wel afvragen
waarom de wulf met wie je bent verbonden niet jou, maar een ander
beschermt.’

‘Dat kan me op dit moment helemaal niets schelen,’ antwoordde
Casteel, terwijl het geluid van honderden, of misschien wel meer, rof-
felende poten dichterbij kwam. Dat kon hij niet menen. Dit moest
hem wel iets kunnen schelen, want het was een bijzonder goede vraag.

‘Dat moet je wel iets kunnen schelen,’ zei zijn moeder waarschu-
wend. In haar kalme stem was een lichte trilling te horen. ‘Het verbond
is verbroken.’

Het verbond? Mijn handen begonnen te trillen. Snel keek ik naar
de tempeltrap. Emil stapte langzaam naar achteren en Naill had ook
zijn zwaarden getrokken.

‘Ze heeft gelijk,’ mompelde Alastir. De huid rond zijn mond leek
nog witter te worden. ‘Ik... Ik voel het. De oer... De *notam*. Haar
teken. Goeie goden,’ zei hij met trillende stem. Hij deinsde terug en
stapte bijna op de kroon. ‘Het verbond is verbroken, bij iedereen.’

Ik had geen idee wat een *notam* was, maar ondanks mijn verwar-
ring en mijn aanzwellende gevoel van paniek begreep ik wel dat dit
geen gewone gang van zaken was. Alle wulven waren van gedaante
veranderd, maar waarom Alastir niet? Omdat hij zijn verbond met de
voormalige koning van Atlantïe al heel lang geleden had verbroken?

‘Kijk eens naar hun ogen,’ beval de koningin op zachte toon. Ze wees

op wat ik al eerder had gezien. 'Ik weet dat je het niet begrijpt. Er zijn dingen die je nooit hoefde te leren, Hawke.' Haar verstikte stem brak toen ze zijn bijnaam gebruikte. De naam waarvan ik had gedacht dat die niet meer was dan een leugen. 'Maar je moet begrijpen dat ze niet langer de eerstelingen dienen. Je bent niet veilig. Alsjeblieft,' zei ze smekend. 'Luister alsjeblieft naar me, Hawke.'

'Hoe?' vroeg ik met krakende stem. 'Hoe konden die verbonden worden verbroken?'

'Dat doet er nu niet toe.' Het barnsteen van Casteels ogen leek bijna licht te geven. 'Je bloedt,' voegde hij eraan toe, alsof dat op dit moment het allerbelangrijkste was.

Dat was het niet. 'Hoe?' vroeg ik weer.

'Dat komt door wat je bent.' Eloana klemde haar linkerhand tot een vuist rond haar rok. 'Je hebt het bloed van een god in je –'

'Ik ben een sterveling,' zei ik tegen haar.

Ze schudde haar hoofd, waardoor er een dikke lok van haar donkere haar uit haar wrong ontsnapte. 'Ja, je bent een sterveling, maar je stamt af van een godentelg, van iemand die letterlijk het kind van een god was. Een enkele druppel godenbloed is al voldoende...' Ze slikte moeizaam. 'Je bezit wellicht niet meer dan een druppel, maar wat jij in je bloed meedraagt, wat er in jou zit, is belangrijker dan al die eden die de wulven hebben afgelegd.'

Ik wist nog wat Kieran me in Nieuwhaven over de wulven had verteld. De goden hadden de *kiyou*, de wilde wolven, ook een menselijke gedaante geschonken, zodat ze als wulven de kinderen van de goden konden beschermen. En Kieran had me toen nog iets verteld dat de reactie van de koningin verklaarde.

Mijn blik schoot naar de kroon aan de voeten van het beeld van Nyktos. Een druppel goddelijk bloed oversteeg alle andere aanspraken op de troon van Atlantië.

Goden, volgens mij kon ik elk moment flauwvallen. Dat zou pas beschamend zijn.

Eloana richtte haar blik op de gespannen rug van haar zoon. 'Als je nu naar haar toe loopt, zien de wulven je als een bedreiging. Dan scheuren ze je aan stukken.'

Mijn hart leek haperend tot stilstand te komen, want Casteel leek

inderdaad aanstalten te maken om naar me toe te lopen. Achter me sloop een van de kleinere wulven blaffend en happend naar voren.

Ik verstijfde over mijn hele lichaam. ‘Casteel...’

‘Het is al goed.’ Zijn blik liet me geen moment los. ‘Niemand doet Poppy iets. Dat sta ik niet toe.’ Hij ademde zo diep in dat zijn borst oprees. ‘Dat begrijp je toch?’

Ik knikte, nog altijd hijgend. Dat was het enige wat ik op dit moment nog begreep.

‘Het komt goed. Ze beschermen je alleen maar.’ Casteel glimlachte, maar het was een gespannen, afgemeten glimlach. Hij keek links van me, naar Kieran. ‘Ik begrijp niet alles wat er nu gebeurt, maar ik weet dat jij haar wilt beschermen. Dat willen jullie allemaal. Daar ben ik het alleen maar mee eens. Jullie weten dat ik haar nooit pijn zal doen, ik ruk nog liever mijn eigen hart uit, maar ze is gewond en ik wil kijken of het goed met haar gaat. En niets of niemand kan me tegenhouden.’ Hij keek Kieran strak en zonder te knippen aan. De andere wulven kwamen als de rollende donder bij de tempeltrap aan. ‘Zelfs jij niet. Dat kan niemand van jullie. Ik dood iedereen die het waagt om tussen haar en mij te komen.’

Kieran gromde nog dieper en ik ving een emotie van hem op die ik nog niet eerder had gevoeld. Het gevoel leek op woede, maar dan veel ouder. Het deed me denken aan dat gonzen in mijn bloed. Een eeuwenoud oergevoel.

En nog geen tel later zag ik tot in detail voor me wat er ging gebeuren. Kieran die aanviel, of misschien deed Jasper dat. Ik had gezien hoeveel schade wulven konden aanrichten, maar Casteel zou zich niet zomaar gewonnen geven. Hij ging doen wat hij had beloofd: iedereen doden die tussen hem en mij in durfde te staan. Er zouden wulven sterven, en als Casteel Kieran verwondde, of erger, dan zou hij niet alleen het bloed van die wulf aan zijn handen hebben. Dan zou er een wond in zijn ziel worden geslagen waarvan hij nooit meer kon herstellen.

Een enorme troep wulven dromde samen onder aan de tempeltrap, grote en kleine, in alle kleuren. Hun komst luidde een vreselijke waarheid in. Casteel was ongelooflijk sterk en onvoorstelbaar snel. Hij zou vele wulven doden, maar ook samen met hen ten onder gaan.

Hij kon dit niet overleven.

Casteel ging sterven en dat was mijn schuld. Omdat ik deze wulven naar me toe had geroepen en ik niet wist hoe ik dat moest stoppen. Een wulf vlak bij de trap sloop naar Emil toe, die opnieuw terugdeinsde. Een andere wulf achtervolgde Naill, die op zachte toon tegen het dier sprak en hem tot rede probeerde te brengen. Andere wulven omringden de koning en de koningin en een paar... O, goden, er slopen een paar van achteren naar Casteel toe. Dit dreigde op een ramp uit te lopen, de wulven waren niet langer te beheersen...

Ik ademde diep in en dacht ingespannen na, zonder acht te slaan op mijn pijn en mijn paniek. Er was iets met me gebeurd, die druppel goddelijk bloed in me had een einde gemaakt aan de verbonden die de wulven hadden gesloten. Ik was nu belangrijker voor hen dan al die eden die ze eerder hadden gezworen, en dat... dat betekende dat ze nu aan mij gehoorzaamden.

‘Houd op,’ zei ik tegen Kieran, die naar Casteel hapte. Casteel trok zijn lip op. ‘Kieran! Houd op! Je gaat Casteel geen pijn doen.’ Mijn stem zwol aan en mijn bloed begon weer zacht te gonzen. ‘Ophouden, allemaal! Nu! Niemand mag aanvallen.’

Het was net alsof er in de wulven een knop werd omgedraaid. Ze dreigden niet langer, maar lieten zich op hun buik vallen, met hun kop tussen hun voorpoten. Ik voelde nog altijd hun woede, die oude kracht, maar die was nu afgezakt en ebde langzaam weg.

Emil liet zijn zwaard zakken. ‘Net op tijd. Dank je wel.’

Ik slaakte een hakkelende zucht. Mijn armen beefden. Ongelovig keek ik om me heen, naar de wulven die waren gaan liggen. Met mijn hele wezen wilde ik me verzetten tegen deze verdere bevestiging van wat de koningin had beweerd, maar goden, ik kon het niet langer ontkennen. Met een droge mond keek ik op naar Casteel.

Hij staaarde me aan, opnieuw met grote ogen. Ik kreeg geen lucht. Mijn hart ging zo snel tekeer dat ik niet in staat was om zijn gevoelens op te vangen.

‘Hij gaat me niets doen. Dat weten jullie,’ zei ik met bevende stem. Ik keek naar Jasper en toen naar Kieran. ‘Je zei dat hij de enige was in alle koninkrijken voor wie ik nooit, maar dan ook nooit bang hoeft te zijn. Dat is nog steeds zo.’

Kieran spitste zijn oren, stond op en stapte naar achteren. Toen draaide hij zich om en duwde hij zijn snuit tegen mijn hand.

‘Dank je,’ fluisterde ik. Ik deed heel even mijn ogen dicht.

‘Voor de goede orde,’ mompelde Casteel, die zijn dikke wimpers liet zakken, ‘wat je daarnet deed? Wat je zei? Daardoor wil ik heel ongepaste dingen met je doen.’

Ik liet een zwak, beverig lachje horen. ‘Er is iets goed mis met je.’

‘Dat weet ik.’ Zijn linkermondhoek ging omhoog, waardoor het kuiltje in zijn wang verscheen. ‘Maar dat vind je zo leuk aan me.’

Dat was waar. Goden, dat was beslist waar.

Jasper schudde zich uit en draaide zijn grote kop in de richting van Casteel. Daarna stapte hij snuivend opzij. Ook de andere wulven kwamen in beweging. Ze stapten achter de bloedboom vandaan en draafden langs mij, langs Casteel en de anderen, met gespitste oren en kwispelende staarten, naar de tempeltrap. Ze liepen allemaal naar buiten, totdat alleen Jasper, zijn zoon en Delano nog over waren en de chaotische spanning was verdwenen.

Er viel een dikke lok donker haar over Casteels voorhoofd. ‘Je straalde weer die zilveren gloed uit. Toen je de wulven opdroeg om niet aan te vallen,’ zei hij tegen me. ‘Minder fel dan eerder, maar je leek net gesponnen maanlicht.’

Was dat zo? Ik keek naar mijn handen. Die zagen eruit zoals altijd. ‘Ik... Ik weet niet wat er allemaal gebeurt,’ fluisterde ik. Mijn benen trilden. ‘Ik weet niet wat er aan de hand is.’ Ik keek naar hem op en zag dat hij een stap naar voren deed, en toen nog een. Er klonk geen waarschuwend gegrom. Niets. Mijn keel begon te branden. Ik voelde het, de tranen die in mijn ogen sprongen. Maar ik mocht niet huilen. Dat ging ik niet doen. Dit was al erg genoeg zonder dat ik in hysterisch gesnik uitbarstte. Maar ik was zo moe. Ik had pijn, een pijn die niet alleen lichamelijk was.

Toen ik voor het eerst deze tempel had betreden en de heldere wateren van de Zeeën van Saion had gezien, had ik het gevoel gehad dat ik thuiskwam. En ik wist dat het moeilijk zou worden. We moesten niet alleen laten zien dat ons huwelijk echt was, we moesten ook, en dat was veel moeilijker, de goedkeuring van Casteels ouders en het volk verdienen. We moesten nog altijd zijn broer, prins Malik, zien te

vinden, en ook mijn broer. We moesten met de koningin en koning van de verhevenen afrekenen. Onze toekomst was bezaaid met hindernissen, maar tot nu toe was ik hoopvol geweest.

Nu voelde ik me vooral dwaas. En naïef. De oudere wulf in Spessa's End, die ik na de slag daar beter had gemaakt, had me voor het volk van Atlantië gewaarschuwd. *Ze hebben je niet uitgekozen.* En nu vroeg ik me af of ze ooit wel voor me zouden kiezen.

Ik haalde hikkend adem en fluisterde: 'Dit wilde ik allemaal niet.'

De spanning was zichtbaar rond Casteels mond. 'Dat weet ik.' Zijn stem klonk bars, maar hij raakte teder de wang aan die niet opgezwollen was. Toen drukte hij zijn voorhoofd tegen het mijne en werd ik me zo van hem bewust dat ik het in mijn hele lijf voelde. Hij begroef zijn hand in mijn warrige haar. 'Dat weet ik, prinses,' fluisterde hij, en ik kneep mijn ogen dicht om een vloed van tranen tegen te houden. 'Het komt goed, het komt allemaal goed. Dat beloof ik.'

Ik knikte, hoewel ik wist dat hij dat niet kon garanderen. Niet meer. Ik dwong mezelf om de emoties weg te slikken die in me opkwamen.

Casteel zoende mijn met bloed besmeurde voorhoofd en keek toen op. 'Emil? Wil jij de kleren van Delano en Kieran uit de zadeltassen pakken, zodat ze van gedaante kunnen veranderen zonder iedereen aan het schrikken te maken?'

'Graag,' antwoordde de Atlantiër.

Ik moest bijna lachen. 'Ik denk dat een blote Delano en Kieran het minste schokkende zijn van wat we vandaag hebben gezien.'

Casteel zei niets, maar raakte opnieuw mijn wang aan en draaide voorzichtig mijn hoofd opzij. Daarna keek hij naar een paar van de stenen die nog altijd aan mijn voeten lagen. In zijn wang trilde een spiertje. Toen hij me opnieuw aankeek, zag ik dat zijn pupillen zo groot waren geworden dat ik nog maar een klein randje barnsteen zag. 'Wilden ze je stenigen?' vroeg hij.

Ik hoorde iemand zacht naar adem happen, volgens mij zijn moeder, maar ik wilde niet die kant op kijken. Ik wilde hun gezichten niet zien. Ik wilde niet weten wat zij nu voelden. 'Ze beschuldigden me van samenspannen met de verhevenen en noemden me een zieleneter. Ik heb gezegd dat ik dat niet ben. Ik heb geprobeerd om met hen te praten.' De woorden rolden van mijn lippen en ik stak mijn handen naar

hem uit, maar ik hield ze stil voordat ik hem kon aanraken. Goden, ik wist niet eens wat ik moest beginnen als ik anderen niet meer kon aanraken. ‘Ik probeerde hun duidelijk te maken hoe het echt zat, maar ze begonnen stenen naar me te gooien. Ik zei dat ze moesten ophouden, dat het zo genoeg was, en... Ik weet niet wat ik daarna deed...’ Ik probeerde over zijn schouder te kijken, maar Casteel leek al te weten waarnaar ik op zoek was en hield me tegen. ‘Ik wilde hen niet doden.’

‘Je verdedigde jezelf? Zijn pupillen krompen toen zijn blik de mijne kruiste. ‘Je deed wat je moest doen. Je verdedigde jezelf.’

‘Maar ik heb die mensen niet aangeraakt, Casteel,’ fluisterde ik. ‘Het was net zoals in Spessa’s End, tijdens de veldslag. Weet je nog dat die soldaten ons omsingelden? Toen zij sneuvelden, voelde ik iets van binnen. En dat voelde ik hier weer. Het was alsof er iets in me zat dat precies wist wat het moest doen. Ik nam hun woede over en ik deed... ik deed wat een zieleneter zou doen. Ik nam hun woede in me op en gebruikte die tegen hen.’

‘Je bent geen zieleneter,’ zei koningin Eloana van ergens vlakbij. ‘Zodra de aether in je bloed zichtbaar werd, hadden je aanvallers moeten weten wie je was. Wat je bent.’

‘Aether?’

‘Sommigen noemen dat magie,’ antwoordde Casteel. Hij stapte opzij, alsof hij wilde voorkomen dat ik zijn moeder kon zien. ‘Die heb je al eerder gezien.’

‘De nevel?’

Hij knikte. ‘Die hoort bij de goden, die is deel van hen, daaraan hebben ze hun vaardigheden en scheppende kracht te danken. Bijna niemand gebruikt het woord aether nog, dat is in onbruik geraakt toen de goden gingen slapen en de godentelgen uitstierven.’ Hij keek me onderzoekend aan. ‘Ik had het kunnen weten. Goden, ik had het moeten zien...’

‘Je ziet het nu,’ sprak zijn moeder. ‘Maar hoe had je kunnen weten dat dit mogelijk was? Dit verwachtte niemand.’

‘Jij wel,’ zei Casteel. Hij had gelijk. Ze had het geweten, en niet alleen omdat ik dat licht had uitgestraald toen ze hier naar binnen liep. Ze had het al eerder heel zeker geweten.

‘Ik kan het uitleggen,’ begon ze, maar toen kwam Emil met twee

zadeltassen aangelopen. Hij liep met een wijde boog om ons heen, liet de tassen vlak bij Jasper vallen en stapte weer naar achteren.

‘Je mag heel veel uitleggen,’ merkte Casteel op koele toon op. ‘Maar dat moet nog even wachten.’ Hij keek naar mijn linkerwang en het spiertje in zijn kaak trilde weer. ‘Ik moet je naar een plek brengen waar je veilig bent en waar... ik je kan verzorgen.’

‘Neem je oude kamer bij mij thuis maar,’ stelde Jasper voor. Ik schrok van zijn stem, want ik had niet eens gemerkt dat hij van gedaante was veranderd. Ik keek snel zijn kant op en zag blote huid toen hij naar de zadeltas reikte.

‘Dat is een goede plek.’ Casteel pakte een broek van Jasper aan. ‘Dank je.’

‘Ben jij daar veilig?’ vroeg ik.

Casteel lachte spottend, maar Kieran zei: ‘Daar is hij veilig.’

Ik schrok zo van het geluid van zijn stem dat ik naar hem omkeek. En bleef kijken. Er was heel veel blote lichtbruine huid te zien, maar dat kon hem zo te zien niks schelen. Ik probeerde zijn naaktheid te negeren door naar zijn ogen te kijken. Die zagen er normaal uit, net zo lichtblauw als altijd, zonder die zilverwitte krans van licht. ‘Jij wilde Casteel aanvallen.’

Kieran knikte en pakte de broek van Casteel aan.

‘Dat klopt,’ bevestigde Casteel.

Ik keek naar mijn echtgenoot. ‘En jij bedreigde hem met geweld.’

Het kuiltje in zijn linkerwang verscheen weer. ‘Dat klopt ook.’

‘Waarom lach je nou? Dat is beslist niet om te lachen.’ Ik staarde hem aan, met ogen die brandden van die stomme tranen. Het kon me niet langer schelen dat we publiek hadden. ‘Dit mag nooit meer gebeuren. Hoor je dat?’ Ik draaide me om naar Kieran, die net de broek over zijn slanke heupen trok en me met een verbaasd opgetrokken wenkbrauw aankeek. ‘Horen jullie me? Dat sta ik niet toe. Dat ga ik niet –’

‘Stil maar.’ Casteel kwam vlak voor me staan, zo dichtbij dat zijn borst bij elke ademtocht langs de mijne streek, en raakte zachtjes mijn wang aan. Ik keek naar hem op. ‘Het zal niet nog eens gebeuren, Poppy.’ Hij streek met zijn duim over de huid onder mijn linkeroog. ‘Is dat juist?’

‘Dat is juist.’ Kieran schraapte zijn keel. ‘Ik zal niet...’ Hij viel stil.

Zijn vader nam het woord. ‘Tenzij de prins ons redenen geeft om het niet te doen, zullen we hem even goed beschermen als jou.’

Wē. Daarmee bedoelde hij alle wulven. Die gehoorzaamden nu allemaal aan mij. Dat had Alastir bedoeld toen hij eerder had gezegd dat het verbond bij hen allemaal was verbroken. Ik had heel veel vragen, maar die ging ik nu niet stellen. Ik liet mijn hoofd tegen Casteels borst rusten. Er trok een pijnscheut door mijn schedel, maar dat kon me niet schelen. Ik rook namelijk dennen en weelderige specerijen toen ik inademde. Casteel sloeg voorzichtig een arm om me heen en... Volgens mij beefde hij heel even.

‘Wacht eens,’ zei Kieran. ‘Waar is Beckett? Je bent samen met hem weggelopen.’

Casteel trok zich een klein stukje terug. ‘Ja, dat is waar. Hij bood aan om je de tempel te laten zien.’ Hij keek me met toegeknepen ogen aan. ‘Hij heeft je hierheen gelokt.’

Het kippenvel kroop over mijn huid. *Beckett*. Mijn keel werd dichtgesnoerd toen ik aan de jonge wulf dacht, die het grootste deel van de reis speels op vlinders had gejaagd. Ik kon bijna niet geloven dat hij me hiernaartoe had gelokt, terwijl hij wist wat er op me wachtte. Maar toen dacht ik aan de bittere smaak van zijn angst, die ik in Spessa’s End had geproefd. Hij was doodsbang voor me geweest.

Of was hij zo bang geweest voor iets of iemand anders?

Zijn gevoelens waren een warrige kluwen geweest. In het begin had hij zich heel normaal gedragen en vrolijk lopen lachen, maar zijn stemming was onverwacht omgeslagen in bang en zenuwachtig. Zo had hij zich tijdens de wandeling naar deze tempel ook gevoeld.

‘Hij is verdwenen, al voordat jullie kwamen,’ zei ik tegen Casteel. ‘Ik weet niet waar hij is.’

‘Zoek Beckett,’ beval hij. Delano, nog steeds in zijn dierlijke vorm, hield zijn kop scheef. ‘Naill? Emil? Ga met hem mee. Ik wil Beckett levend in handen krijgen.’

De beide Atlantiërs knikten en bogen. Niets in Casteels toon wees erop dat ‘levend’ in dit geval iets goeds betekende. ‘Hij is nog zo jong.’ Ik zag dat Delano samen met Naill en Emil wegliep. ‘Hij was bang. En nu ik erover nadenk –’

‘Poppy.’ Casteel liet zijn vingertoppen op mijn wang rusten, vlak on-

der de pijnlijke plek. 'Ik wil je twee dingen duidelijk maken. Ten eerste: als Beckett hier iets mee te maken had, dan kan het me niet schelen wie of wat hij is, dan kan het me al helemaal geen donder schelen of hij bang was.' Zijn stem zwol steeds verder aan, zodat iedereen in de tempel, ook zijn ouders, hem kon horen.

'Wie mijn vrouw kwaad doet, graaft zijn eigen graf en bezegelt zijn lot. En ten tweede...' Hij liet zijn hoofd nog verder zakken. Deze keer streken zijn lippen vederlicht langs die van mij. Ik voelde de zoen bijna niet, maar toch begon er vanbinnen van alles te tintelen. Hij hief zijn hoofd en ik zag het in zijn gezicht: de ingehouden kracht van een roofdier dat zijn prooi heeft gezien. Die uitdrukking kende ik, die had ik eerder gezien, toen hij in Nieuwhaven het hart uit Landells lijf had gerukt.

Casteel hield zijn hoofd scheef en keek naar de enige overgebleven wulf, die op twee benen stond. 'Jij.'

BUIG VOOR DE NIEUWE KONINGIN, OF BLOED VOOR HAAR

Poppy had nooit verwacht dat ze ooit zo verliefd zou zijn als ze nu op prins Casteel is. Maar lang kan ze niet van dit geluk genieten... Ze moet de broer van Casteel bevrijden en haar eigen broer vinden. Het is een gevaarlijke missie met veel grotere gevolgen dan iemand ooit had kunnen verwachten. Want Poppy is de uitverkorene, de ware koningin van Atlantië. De kroon en het koninkrijk zijn van haar.

MAAR WIL POPPY WEL KONINGIN WORDEN?

Poppy wilde alleen maar zeggenschap over haar eigen leven, niet over een heel volk! Kan ze haar geboorterecht zomaar naast zich neerleggen of aanvaardt ze de kroon? En zal het volk van Atlantië haar aanvaarden? Een langvergeten kracht doet er alles aan om te voorkomen dat de kroon op Poppy's hoofd belandt. Als meer geheimen aan het licht komen, ontdekken Poppy en Casteel pas hoever ze willen gaan voor het koninkrijk, en voor elkaar.

Jennifer L. Armentrout is een internationale bestsellerauteur van fantasy- en New Adult-boeken. Er zijn al bijna 300.000 exemplaren van haar Nederlandse uitgaven verkocht! Haar Blood & Ash-serie is dé sexy en verslavende fantasy-hitserie die met 55 edities in meer dan 25 landen een absolute bestseller is.

Z&K

ISBN 978 90 2054 393 3 NUR 334/340

9 789020 543933

www.zomerenkeuning.nl